

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 734/2529

พนักงานอัยการ จังหวัด ฉะเชิงเทรา โจทก์ นาย สำเภา พรหมมา กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 67, ป.อ. มาตรา 360, ป.วิ.อ. มาตรา 192

ย่อ / หลักกฎหมาย

ฟ้องว่าจำเลยชุดหลุมทำให้ถนนที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์เสียหายเมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า หลุมที่จำเลยทั้งสองชุดอยู่ในเขตถนนสาธารณะที่โจทก์ฟ้องแล้วไม่ว่าหลุมนั้นจะอยู่ที่ไหล่ถนนฝั่งเดียวกันตามที่ปรากฏในทางพิจารณาหรือทั้งสองข้างถนนดังที่กล่าวในฟ้องก็เป็นเรื่องที่โจทก์ ประสงค์ให้ลงโทษทั้งสิ้นและข้อแตกต่างดังกล่าวก็หาใช่ข้อสาระสำคัญและจำเลยหลงต่อสู้ไม่เพราะ จำเลยยอมรับว่าชุดหลุมตามที่โจทก์ฟ้องแต่ต่อสู้ว่าไม่เป็นความผิดเพราะไม่ใช่ถนนสาธารณะ เท่านั้น การกระทำเพราะความจำเป็นตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 67 ผู้กระทำจะต้องอยู่ใน ที่บังคับหรือภายใต้อำนาจซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้หรือเพื่อให้ผู้กระทำหรือผู้อื่นพ้น จากอันตรายที่ใกล้จะถึงและไม่สามารถหลีกเลี่ยงให้พ้นโดยวิธีอื่นใดได้แต่การชุดหลุมของจำเลย ทั้งสองเป็นทางระบายน้ำจากนาที่จำเลยทำลงคลองสาธารณะเพื่อไม่ให้น้ำท่วมต้นข้าวเมื่อฝนตก มาเท่านั้นขณะจำเลยกระทำการดังกล่าวฝนยังไม่ตกน้ำยังไม่ท่วมต้นข้าวของจำเลยจึงไม่มี ภัยอันตรายที่ใกล้จะถึงอันจำเลยจำเป็นต้องกระทำทั้งเมื่อฝนตกมากและน้ำท่วมต้นข้าวของจำเลย จำเลยก็สามารถใช้เครื่องสูบน้ำสูบน้ำออกจากนาได้การกระทำของจำเลยหาใช่ความจำเป็น ตามกฎหมายไม่.

คำพิพากษา

โจทก์ ฟ้อง กล่าวหา ว่า จำเลย ทั้ง สอง ร่วมกัน ชุด ถนน ที่ ใช้หรือ มี ไว้ เพื่อ สาธารณประโยชน์ ขอ ให้ ลงโทษ จำเลย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360, 83 จำเลย ทั้งสอง ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้น พิพากษาว่า จำเลย ทั้งสองมี ความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 360, 83 จำคุก และ ปรับ จำเลย ทั้ง สอง โดยให้ รอ การ ลงโทษ จำคุก จำเลย ไว้ คนละ 2 ปี จำเลย ทั้งสอง อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืน จำเลย ทั้ง สอง ฎีกา ศาลฎีกา วินิจฉัย ว่า คดีนี้ ศาลอุทธรณ์ พิพากษา ยืน ตาม ศาลชั้นต้น และ ให้ ลงโทษ จำคุก จำเลย ทั้ง สอง แต่ ละ คน ไม่เกิน 5 ปี จึงต้องห้าม มิให้ ฎีกา ใน ปัญหา ข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 218 จำเลย ทั้ง สอง ฎีกา ได้ แต่ เฉพาะ ข้อกฎหมาย ใน การวินิจฉัย ปัญหา ข้อกฎหมาย ศาลฎีกา ต้อง ฟัง ข้อเท็จจริง ตาม ศาลอุทธรณ์ได้ วินิจฉัย มา แล้ว จาก พยานหลักฐาน ใน สำนวน ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 222 ซึ่ง ศาลอุทธรณ์ ฟังข้อเท็จจริง ว่า หลุม ทั้ง สอง หลุม ที่ โจทก์ ฟ้อง กล่าวหา ว่า จำเลยชุด ทำลาย อยู่ บน ไหล่ถนน ฝั่ง เดียวกัน และ อยู่ ใน เขต ถนน สาธารณะสาย วังเย็น - วังกะจะ จำเลย ทั้ง สอง ชุด หลุม ดังกล่าว เพื่อ ทำเป็น ทาง ระบายน้ำ จาก นา ที่ จำเลย ทำ ลง คลองสาธารณะ มิฉะนั้นเมื่อ ฝน ตกมาก น้ำ จะ ท่วม นา ทำให้ ข้าว ตาย คดี มี ปัญหา ตามที่ จำเลย ทั้ง สอง ฎีกา ข้อแรก ว่า ตาม ฟ้อง ระบุ ว่า หลุม ที่ จำเลยทั้ง สอง ชุด อยู่ ทั้ง สอง ข้าง ถนน แต่ ใน ทาง พิจารณา ข้อเท็จจริงกลับ ได้ ความ ว่า หลุม ดังกล่าว อยู่ บน ไหล่ถนน ฝั่ง เดียวกันเป็น เรื่อง ที่ โจทก์ ประสงค์ ให้ ลงโทษ และ ศาล พิพากษา ลงโทษ จำเลยได้ หรือไม่ พิเคราะห์ แล้ว เห็น ว่า คดีนี้ โจทก์ ฟ้อง และ ขอ ให้ลงโทษ จำเลย ทั้ง สอง ฐาน

ร่วมกัน ขุดหลุม ทำให้ ถนน สาย วงเวียน- วงกะจะ ซึ่ง เป็น ถนน ที่ ใช้ หรือ มี ไว้ เพื่อ สาธารณประโยชน์เสียหาย จำเลย ทั้ง สอง ยอมรับ ว่า ขุด ถนน ตาม ที่ โจทก์ ฟ้องคง ต่อสู้ แต่ เพียง ว่า หลุม ดังกล่าว อยู่ใน ที่ดิน ของ นาง เผือกไม่ได้ อยู่ใน เขต ถนน สาธารณะ ตาม ฟ้อง เป็น เรื่อง โจทก์ ประสงค์ให้ ลงโทษ จำเลย ทั้ง สอง เพราะ ขุด หลุม ทำให้ ถนน สาธารณะ เสียหาย เมื่อ ข้อเท็จจริง ฟัง ได้ ว่า หลุม ที่ จำเลย ทั้ง สอง ขุด อยู่ในเขต ถนน สาธารณะ ที่ โจทก์ ฟ้อง แล้ว ไม่ว่า หลุม นั้น จะ อยู่ ที่ไหน ถนน ฝั่ง เดียวกัน ตาม ที่ ปรากฏ ใน ทาง พิจารณา หรือ ทั้งสองข้าง ถนน ดัง ที่ กล่าว ใน ฟ้อง ก็ เป็น เรื่อง ที่ โจทก์ ประสงค์ให้ ลงโทษ ทั้งสิ้น และ ข้อ แตกต่าง ดังกล่าว ก็ หาใช่ ข้อ สำคัญและ จำเลย ทั้ง สอง หลง ต่อสู้ ดัง ที่ จำเลย ทั้ง สอง ฎีกา ไม่เพราะ จำเลย ยอมรับ ว่า ขุด หลุม ตาม ที่ โจทก์ ฟ้อง แต่ ต่อสู้ ว่าไม่ เป็น ความผิด เพราะ ไม่ ใช้ ถนน สาธารณะ เท่านั้น ฎีกา จำเลยทั้ง สอง ข้อ นี้ ฟัง ไม่ ขึ้น ปัญหา ข้อ สุดท้าย ตาม ที่ จำเลย ทั้ง สอง ฎีกา มี ว่า การ กระทำของ จำเลย ทั้ง สอง เป็น ความ จำเป็น อัน ไม่ ต้อง รับโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 67 หรือไม่ พิเคราะห์ แล้ว เห็น ว่า การ กระทำเพราะ ความ จำเป็น ตาม บทบัญญัติ ของ กฎหมาย ดังกล่าว ผู้ กระทำ จะต้อง อยู่ ใน ที่ บังคับ หรือ ภายใต้อำนาจ ซึ่ง ไม่ สามารถ หลีก เลี่ยงหรือ ชัดขึ้น ได้ หรือ เพื่อให้ ผู้ กระทำ หรือ ผู้ อื่น พ้น จากอันตราย ที่ ใกล้ จะ ถึง และ ไม่ สามารถ หลีกเลี่ยง ให้ พ้น โดย วิธีอื่นใด ได้ แต่ การ ขุด หลุม ของ จำเลย ทั้ง สอง เป็น ทาง ระบายน้ำจาก นา ที่ จำเลย ทำ ลง คลอง สาธารณะ เพื่อ ไม่ ให้ น้ำท่วม ต้นข้าวเมื่อ ฝน จะ ตก มาก เท่านั้น ขณะ จำเลย กระทำ การ ดังกล่าว ฝน ยังไม่ ตก น้ำ ยัง ไม่ท่วม ต้นข้าว ของ จำเลย จึง ไม่ มี ภัยอันตราย ที่ใกล้ จะ ถึง อัน จำเลย จำเป็น ต้อง กระทำ ทั้ง เมื่อ ฝน ตกมาก และน้ำท่วม ต้นข้าว ของ จำเลย จำเลย ก็ สามารถ ใช้ เครื่อง สูบน้ำสูบน้ำ ออก จาก นา ได้ การ กระทำ ของ จำเลย หาใช่ ความ จำเป็น ตามกฎหมาย ไม่ ฎีกา จำเลย ทั้ง สอง ข้อ นี้ ฟัง ไม่ ขึ้น อีก ศาลล่าง ทั้ง สอง พิพากษา ลงโทษ จำเลย ทั้ง สอง มา ชอบ แล้ว ฎีกาจำเลย ทั้ง สอง ฟัง ไม่ ขึ้น พิพากษายืน.

องค์คณะ

สมประสงค์ พานิชอัตรา · ยนต์ พิรวินิจ · สุรัตน์ ศรีอนุพันธ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/734/2529>